

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.
 Números atrassats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20 botiga.
 BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50.
 Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 1'50.

POLÍTICA EXTRANJERA.

Lo patriota Crispi entrega la seva patria al llop alemany.

TUTTI-LI-MUNDI.

A plassa està plena de gom a gom de gent de totes edats, classes y condicions: l' aparato del *tutti-li-mundi* instal·lat sobre uns péus de catre, ostenta al cim la bandera espanyola més bruta que unas estovallas de fonda de sisos en dissapte: sona un timbal y una

corneta desafinadament y l' home encarregat d' ensenyar las vistas, crida ab véu desafortada:

—Vagin venint, senyors... acostínse als vidres, que lo que veurán aquí no ho veurán en lloch més del mon... Gran panorama plé de sorpresas... ¡Alsa; vagin venint!... Ja no més faltan dos vidres per ocupar... No s' adormin, senyors... Ja no 'n falta més que un... Un no més, y tiro.

A cada vidre hi ha una persona: calla la trompeta, s' apaga l' eco del timbal; l' amo del *tutti-li-mundi* s' arramanga, posa la mà a l' anella del cordill y comensa:

—Gran vista de un célebre garrofer. Mirinlo bè, senyors, y cuidado a contondre'l ab l' arbre de l' *Africana* que matava a tothom que 's colocava sota de las sévas brancas.

Aquest es l' arbre de la vida... com que son molts, moltíssims los que se l' hi guanyan.

Contéplintlo: està plé de fruyts. L' amo del camp en que radica diu y assegura que donarà pau, tranquil·lital, ordre, bona administració, abundancia... ¡Mentida! Lo garrofer no pot donar més que *garrofas*.

Ara veurán com l' arbre 's va fonent, y 'l camp se transforma en una gran sala menjador.

¡Mirin quina taula més bén parada! Tots los puestos están ocupats. Los comensals no menjan, devoran, y s' engreixan a la vista.

No 'ls falta res: bons talls, bons peixos, molta *pasteleria*, vins exquisits. Estavan endarrerits de ventrell y 's rescabalan. Han dejunat sis anys de carrera y no passen per menos que per menjar sis anys seguits.

De tan en tan entran alguns gossos remugant y ensenyant las dents; s' esquitllan per sota de la taula y amenassan las pantorrillas dels comensals. Gran alborot: accionats de puntadas de peu, engrunyiment dels gossos, y tot seguit la pau. La pau sellada ab un os més ó menos escurat.

Aquí s' acaba 'l primer quadro.

—Los comensals han complert los sis anys que 's proposavan y han abandonat la taula.

Los gossos que corrian per dessota han saltat damunt de las cadiras y s' abrahonan a las sobras. ¡Mirin com llepan los plats y remenan la qual... Ja no grunen, ja no burdan, ja no ensenyen las dents en actitud agressiva!

Pero a lo millor de la festa se presenta l' amo del *restaurant* xurriaca en mà y en un tancar y obrir d' ulls los esquiva. Los gossos fugen a la carrera grinyolant, xisclant, encare que satisfets de haver pogut arribarhi una vegada.

Tornan a entrar al menjador los mateixos homes que avants l' ocupavan: han fet la digestió y s' entaulan de nou.

Y ara, no 's distreguin, que l' espectacle es interessant.

Los gossos udolan ab tristesa, l' udol del gos designa desgracia, moltes vegadas la mort de una persona. ¿Qué succehirá? Las caras s' allargan... hi ha alguns desmayos... las culleras, las torquillas, los ganivets se 'ls escapan dels dits... Y damunt de la paret en lletres lluminosas com las que figuraren en lo célebre festi de Baltasar, apareix un rétol falidich que diu:

S' HA ACABAT LO BRÓQUIL.

• Fi del quadro segon.

—Los gossos amenassavan y no hi ha hagut més remey que 'l ligarlos, y a fi de tenirlos tranquils los han lligat ab llangonissas.

Gran espectacle: tots menjan del mateix lligam, y la cosa va llarga: sis anys han dejunat y tenen llangonissa per sis anys.

Entre tan los que 'ls hi han deixat lo puesto trenhen toth pels caixals: amenassan, insultan, cridan, albortan; pero 'ls gossos no separan los ulls ni las dents de las llangonissas.

Engreixamnt dels uns y enmagriment dels altres, tot a la vista.

Un dels que s' enmagreixen se transforma en mónstruo espantós: sembla que tot s' ho vaji a menjar; pero

en lo precis moment que intenta rebátres sobre la gosada, se senten uns grans xiulets y 'l mónstruo 's mossega la qua y recula espetergant.

Fi del quadro tercer.

—Un bull-doch venjatiu, que mira ab enveja que un cadell menji com un de gran se proposa sembrar la sisanya entre la familia y comensa a fer senyas de inteligencia al mónstruo. Tots dos se miran y dissimuladament se fan l' ullet.

Més al fi, arriba una ocasió en que 's descubreix tot, y s' arma un rebombori de cent mil dimonis, contra 'l bull-doch. Los uns se li plantan al davant en actitud amenassadora; hi ha qui 'l burda desesperadament: no falta per últim, qui se li gira d' esquena y 'l saluda alçant la cama del darrera.

Gran escándol.

Pero 'l gos capitá acut carinyós a la mestressa y aquesta 'l reb fentli unas quantas festas.

Aquí s' opera una transformació inesperada: los gossos se tornan homes y 'ls homes se tornan gossos... rabiosos.

Fi del quadro quart.

—Y ara va 'l darrer... ¡Ojo señores!...

¿Qué diuhen que no veuhen res; que tot es fosch; que tot es negre? Tal vegada aixó sera degut a que 'ls ulls los fan pampellugas...

Mirin bè: lo negre 's torna roig: un roig fort, viu, llampan... Ja 'ls hi dit que tindrian moltes sorpresas.

Sobre 'l fondo roig apareix una figura simpática: porta a la mà dreta un brot de olivera y ab l' esquerra aguanta un llibre obert per la portada.

Llegiula:

«LA RESURRECCIÓ DEL POBLE ESPANTOL.»

P. K.

A tot arreu allà hont venen he notat ab desconsol, qu' en lloch de doná 'l pes just sempre 'l donan pecador.

PALLARINGAS.

Diu lo clero que ara 'ls homes caminan dret al infern; mes com fan tan mals negocis, al revés, se 'n van al cel.

Los liberals volen sol, los republicans que troni, los conservadors que nevi y 'ls capellanots que plogui.

Del gran barco Barcelona D Francisco es capitá que, imprudent, com més mar reyna, més velas li sol llargar.

P. TALLADAS.

Al dur la correspondencia lo carter, crech que ab malicia, primé 'm dona *La Republica* y tot seguit *La Justicia*.

J. CONTE LACOSTE.

l' 'l partit conservador es mort, com molts suposan, no queda més remey qu' enterrarlo.

Y s' ha de fer necessariament, porque aixis ho reclama la salut pública; porque es de tot punt indispensable evitar una epidemia.

Tingas en compte que 'l partit conservador mentres va viure, esclava tan corromput que no s' hi podia tenir nas.

Felipe 'l corresponsal de la *Publicidad* transporta la següent frase de Castelar a propòsit de l' última evolucion de 'n Martos:

—¡Pobre Cristino!... No sab lo que 's fa. En efecte se necessita haver perdut l' enteniment, per haveot figurat entre 'ls primers homes de la democracia, prestarse avuy bonament a ser devorat per un Mónstruo!

A San Sebastián ha comensat la construcció de un Palau real, per quan la reyna regent vaja a passar l' istiu en aquellas platjas.

Pero es de advertir que la construcció se la paga la reyna de la seva butxaca.

Sens dupte porque l' Ajuntament de la ciutat éuskara no es tant rich com lo nostre... s' enten, rich de inglesos.

O tal vegada també, porque aquell arcalde no té prou patillas per fer un acte de servilisme monárquich a expensas de la fortuna del poble.

Del *Resumen* de Madrid:

«Son los conservadores muy aficionados a fer frases y a treure motius, y desde 'l diumenje designan ab un del tot sangrent, a una senyora molt coneguda.»

Y ara tè la paraula *El Siglo*, gran bazar de rabiets. Suposa que tot lo que succeheix es degut a la masoneria, porque D. Práxedes es masó y es masó tothom, inclús la mestressa de la casa.

«Aixis s' explica que aquesta crisis siga totalment favorable al masó Sagasta, en dany de la nació y 'l trono. Creu lo poble que corre per aquí la bruixa, com en temps de Carlos II el *Hechizado*; pero no per influencia dels diables, sinó per obra y gracia de la masoneria. Per aixó 'l vulgo compara a Sagasta ab lo pare Nithard, y demana la seva cayguda, y la demanara, si Dén no hi posa remey, per medi de un alsament nacional.»

¡No hi ha res més curiós que sentir *trinar* las caderneras conservadoras, aixis que se 'ls acaba l' escayola!

Dos sargentos han desertat del exercit italiá, passant la frontera francesa.

¿Y per qué dirian que han pres una resolució tan extrema?

Senzillament—ó a lo menos aixis ho diuhen a tothom que 'ls interroga—l' exercit italiá s' está morint de fam y de miseria. Está mal pagat, mal vestit, mal alimentat.

Consequencias de l' aliansa ab los alemanys.

La Italia cada dia més pobra, y 'l fusell cada dia més feixuch.

Aquell rector d' Elorrio que desde la trona va predicar contra 'ls liberals, fent pressió sobre 'ls electors porque no votessin més que als carlins, baix pena de pecat mortal, acaba de ser sentenciat per l' Audiencia de Bilbao.

Com a premi del seu entusiasme li han tocat cinch anys y set mesos de presó correccional, 300 missas de multa, set anys de inhabilitació temporal pera drets polítics y pago de las costas.

Y ara, senyors predicadors que ab tanta facilitat descarrileu... Prenguéu exemple del rector d' Elorrio.

Quan vejeu la corona del vostre veli pelar, poseuvos la vostra a remullar.

Per home felis don Francisco.

La reyna regent va preguntarli per l' estat dels treballs a Catalunya, y ell, sense inmutarse, va respondre:

—«Abunda tan fa feyna, que son moltes las fabricas que han hagut de pendre la resolució de treballar de nits.»

Aixis s' expressa 'l ciutadá benémerit, quan son a mils los obrers sense treball; quan per Barcelona no 's pot donar un pas sense entrancarse ab un pobre; quan hi ha fabricas enteras—y grans fabricas—totalment paralisadas: quan alguns industrials, cansats de lluytar inútilment, anuncian la venta de talers y maquinias a pes de ferro vell.

Pero jo ja ho veig... ¿qué sab ell, infelis, de aquestas cosas?

¡Per ell ray! Mentres tumi la xamaneya de la cuyna de ca 'n Martin, la industria marxa.

Apesar de ser casi al principi del istiu, va embossarse fins als ulls, y procurant que ningú 'l pogués veure s' encaminá en Romero Robledo a la cofurna del mónstruo.

Lo fill pródich, cansat de corre aventuras, tornava a la casa paterna.

De lo que allí van dirse no se 'n sab res encare. Pero 's presum que recordarian aquells dias felissos en que tots dos tallavan lo bacallá.

Es precis no perdre de vista que quan los dos *compares* van separarse, deya tothom:

—¿Lo mànech per un costat y la fulla per l' altre?... ¡Adéu ganivet conservador! Porque de un mànech sol no se 'n fa res; y en quant a la fulla no hi ha medi de agafarla sense perill de tallarse.

¿Será que ara intentarán tornar a formar lo ganivet, unint de nou la fulla al mànech?

¡Qué ho probin!

Lo partit conservador es mort.

Apenas torni a entrar a la familia aquell don Paeo, que ha anat fent la papallona per tots los partits, se separaran del Mónstruo elements valiosos, menos antipáticos que 'l guerxo de Malaga y es fácil que vajan a reunirse ab las forsas de la dreta de la fusió, constituhint lo verdader partit conservador.

En tal cas l' home de la restauració quedarà fora de l' orbita dels partits útils dintre de la regencia.

Morirá de la mateixa mort de que ell va matar a n' en Novano.

Y no tindrà més remey que anarli a fer companyia a las golfas dels trastos vells.

CARTAS DE FORA.—Lo rector de Sant Hilari, després de anunciar al dematí ab molt misteri, qu' en lo sermó de la tarde diria coses molt importants, logrà reunir més gent de lo que acostuma, y lo que digué en resum fou que 'ls homes s' abtinguessin de ficarse al cassino que s' està montant. perque, segons ell diu, està format de franch-masons.—Lo que ha de fer lo rector de Sant Hilari es deixarse de lo que no li importa, y si vol cultivar la llana té un recurs molt senzill; compri un remat.

Quin concepte tindrà de la religió Mossen Pere de Vilafranca del Panadés, que va fer expulsar á una dona de la iglesia á pretest de que no hi es tota? ¡Vaja que si á tots los qu' están més ó menos tocats del bolet se 'ls ha de treure de la iglesia, prompte Mossen Pere s quedarà sense parroquial!

Y com se rebeja dintre del cubell lo predicador que ha anat á convertir als vehíns del Masnou! «La religió de Jesucrist—ha dit—tè molts enemichs que tiran lo Sagrat Cor de Jesús per terra valentse dels periódichs impíos que 'ls que 'ls redactan están inspirats pels dimonis del infern.» «Las criaturas que 's crien sense instrucció cristiana, en lloch de ser uns angelets com deurian, comensan per ser uns dimoniets.» «Mares de familia, no 'us fieu dels mestres d' estudi.»

Per espay de nou días va descantallarse contra 'ls periódichs impíos, fixantse de una manera especial en LA CAMPANA DE GRACIA, á la qual va honrar ab tots los improperis imaginables.

«Lladre se li pot dir—afirmá 'l reverendo—al que va á la iglesia sense devoció y sols ab la idea d' escoltar lo que diu lo predicador pera després criticarho y ferho posar á LA CAMPANA.»

Afortunadament al Masnou hi ha molt bon sentit, y no han pogut menos de atribuir tots aquests desplantes, á un excés de zel... ó tal vegada de such de canadellas.

CONFLICTE ENTRE DOS COMISSIÓNS.

¿I ha permís per entrar?

—Endavant, senyors, endavant. Lo president del Consell de Ministres sempre está disponible.—

Y un grupo numerós de individuos de totes edats y tamanyos apreta la mampara y 's planta dintre del despaig del senyor Sagasta.

—Seguin, senyors, seguin: aquí es á casa seva.

—No, gracias—respón lo que sembla 'l capitá de la colla, suhant com un carreter..... quan sua:—no estém pas cansats.

—No importa, seguin: sempre parlarem més bé assentats que drets.—

La comissió pren asiento y 'l senyor Sagasta anyadeix:—Vostés dirán!

—Ja veurá—respón lo porta-veu de la comitiva—nosaltres som los comissionats dels pobles dels voltants de Barcelona.

—Ah! ja comprench: vostés son agregacionistas... —Al contrari, don Práxedes, al contrari! Som anti...

—¿Es dir que s' oposan á la agregació? ¿en qué 's fundan?

—En una pila de rahons. Realisantse la agregació, los poblets vehíns serían absorbits y dominats per Barcelona: hauríam de suportar una pila de cargas, sense reportar cap ventajia; nos veuríam privats de la relativa independencia que ara tenim; en fi, en la qüestió de pagos, los pobles agregats s' hauríen de posar al nivell de Barcelona, y quan se tractés dels beneficis, Barcelona 's menjaria la carn y á nosaltres nos tiraria 'ls ossos.

—¿Caramba, caramba!—murmura en Sagasta, acariyantse la barbata.—¿saben que casi bé tenen rahó?

—Si senyor que 'n tenim: á carretadas.

—Nada, vájissen tranquils, ja veurán com jo, inspirantme en...

Un copet donat sobre la porta interromp l' arenga de don Práxedes.

—¿Se pot entrar?—diu desde fora una veu molt coneguda de 'n Sagasta:

—Passi, passi, don Francisco.

En efecte: 'l senyor Rius y Tauler en persona, que ve presidint una numerosa comissió barcelonina fa la seva entrada triunfal en lo despaig, saludant á tort y dret, escamnant cortesias per tots cantons y allargant la mà hasta á las figuras que hi ha pintadas á la paret.

—Senyor, excelentíssim senyor:—diu lo nostre alcalde posantse al mitj de la sala y prescintint de las demés personas qu' eran allí primer qu' ell,—la comissió que tinch l' alta honra d' acompanyar, ve aquí respectuosament, en primer lloch per saludar al ilustre jefe del govern y en segon lloch pera solicitar la seva poderosa influencia en un assumpto de interés vital per la ciutat que representem. Me refereixo á la agregació dels pobles vehíns á Barcelona.

—Ah! Ve bé. Cabalment ara n' estava parlant ab aquests senyors...

—La agregació—continúa dibent don Francisco sense fer cas de la observació de 'n Sagasta—es tan indispensable á la ciutat com l' ayre que respira, com l' aygua que beu... com...

—¿Miri que aquests senyors me deyan tot lo contrari...!

—No importa: aquests senyors deuen estar de broma y jo de bromas no 'n gasto. La proximitat d' aquests pobles vehíns á Barcelona, la identitat dels seus interessos ab los nostres, las complicacions dels consums, las dificultats de la urbanisació, la lógica, la estética, la estadística y hasta la gramática, tot diu, tot exigeix imperiosament que aquesta agregació 's realisi, pero desseguida; á pas de carga... si no pot ser avuy, demá, sinó demá, demá passat.

—Ja veurá, ja veurá, ja veurá!—murmura en Sagasta tornantse á rascar la barba—vosté es molt digne de crédito; pero aquests senyors també ho son: vosté diu naps, ells diuen cols; vosté vol l' agregació, ells no la volen.

—¿Es que nosaltres—salta 'l jefe dels antiagregacionistas—estém disposats á.....

—Calma, senyors, calma: en lo terreno de la discussió,

l' assumpto serfa llarguíssim; en lo de la violencia acabaria malament..... ¿Volen que ho deixém resoldre á la sort?

—¡Sí!—cridan tots:—la sort decidirá.

—Pues bueno—continúa en Sagasta, trayentse un duro de la butxaca,—ho farém á cara ó creu: si surt creu, 's portará á cap l' agregació; si resulta cara, l' agregació 's deixarà corre. ¿Hi están tots conformes?

—¡Tots!

—Pues... ¡allá val!

En Sagasta tira la moneda enlayre y tots s' apartan perque caygui sense topar en res.

Pero súbitament entra en lo despaig lo ministre d' Hisenda y veient un duro volar, para la mà, 'l toma y ficantse á la butxaca, diu ab molta naturalitat:

—Vindrà bé pera ajudar á cubrir las atencions d' aquest mes! ¡Cregui, amich Práxedes, que 'l Tresor nacional está á l' última pregunta!

FANTÁSTICH.

HISTORIA D' UNA CASACA

CONTADA PER ELLA MATEIXA.

Escoltéu la trista historia d' aquesta pobra casaca,

velleta, ab alguna taca y 'ls forros mitj descosits.

Escoltéu lo meu relato ple de fets de totes menas,

y ploréu las mévas penas, y planyéu los meus surgits!

Encare que algo tronada:

de nova costo molts quartos:

lo meu amo es un tal Martos,

senyor molt net de clatell.

No recordo 'l punt ni l' hora en que l' home va comprarme;

sóls sé que un dia 'al llevarme vaig comprendre qu' era d' ell.

Quin home! Talent de sobras,

rapidíssima mirada,

una paraula atildada,

pura y neta com lo sol.

Únicament té un defecte que ab tot bitxo l' indisposa:

sempre vol alguna cosa... pero may sab lo que vol.

Quan vaig entrá al seu domini,

va dirme ab bastanta gracia qu' era de la democracia y dels més determinats.

Jo vaig pensar: ¡Me 'n alegro!

pues, si haig de parlá ab franquesa jo sempre hi tinc flaqueza pels homes aixelabrats.

Llavors ell se freqüentava ab Ruiz Zorrilla y Rivero,

y era més saragatero que un cabo de miquelets.

Engiponava uns discursos, parlant dels drets democrátichs,

que hasta 'ls contraris fanátichs quedavan pasmats y frets.

Un dia ¡plam! de resultas de no sé quina rencilla,

dona la esquena á en Zorrilla y se 'l posa á bescantar.

Y com no semblava lògich que tenint oponió nova portés la mateixa roba,

va haverme de fer girar.

Accentuant la democracia que en ell era cosa pública,

va passarse á la República sense ferhi cap embull.

¡Quina ganga! Poguer dirme, de la noche á la mañana,

casaca republicana.....

¡Calculin jo quin orgull!

Poch temps va durar la cosa:

l' amo un dematí s' empipa,

fa 'l farsell y toquem pipa del partit republicá.

Fa girarme—¡per supuesto!

y al preguntari jo 'l qu' era, me diu:—Casaca... d' espera:

lo vent que vingui ho dirá.—

Arribém á Fransa; 'm gira per la décima vegada:

torném; un' altra girada,

que dura un any y un xich més.

Bufan mals vents: plegem velas,

y ¡oh transformació may vital torna á dirse zorrillista y 'm fa girar del revés.

Seguint novas aventuras y arrastrat per la inconstancia,

se posa á honesta destancia de no sé quí ó no sé qué.

Un dia, de cop y volta,

s' arronsa com un elástich y resol fersé dinástich...

Nova girada ¡jehe V.!

Torna després á girarme fentme fusionista pura;

se cansa d' aquesta hetxura y arma una conjuració.

Succesivament soch neutra, monerista y cassolista

y finalment... ¡canovista!

qu' es casi 'l pitjor coló.

Aixís me trobo á horas d' a ra,

y per més que jo m' exclamo,

sapiguent quí es lo meu amo,

no crech havé' acabat pas.

Ell será un senyor molt sabi, ell fugirá d' empenyarme, pero ¡estarse de girarme de tan en tan...! ¡Cá, qu' es cas!

C. GUAL.

GIORDANO BRUNO.

s una de las figuras més colossals en la historia del progrés humá. Nasqué á Nola, prop de Nápoli, lo dia 9 de juny de 1550; vestí sent encare molt jove l' habit de Sant Domingo, y sentintse ofegat sota de aquella vestidura, y per donar esplay al seu esperit independent y á la seva conciencia afanyosa de llibertat, abandoná al poch temps la vida religiosa. Convertit en apóstol de l' emancipació humana, recorregué tota l'

Europa triturant ab sa atrevida propaganda tots los dogmas, aixís los católichs com los protestants, que tenian als pobles esclavissats y envilitos. Sas teorías, basadas en la llibertat de pensar, promogueren empenyadas controversias y sos llibres maravellosos, plens de doctrina, sigueren lo punt de partida de la filosofia moderna, en una época en que ningú gosava á arrostrar lo formidable poder de la Iglesia.

Cara pagá Giordano Bruno sa emancipadora empresa. Trobantse á Padua predicant la nova doctrina, lo govern de Venecia l' empresoná. Vuit anys permanesqué en las masmorras de la República veneciana. Vuit anys seguits reclamá l' Inquisició de Roma l' extradició del gran filosof.

Per últim lográ 'ls seus designis. Giordano Bruno 's veje entregat al Tribunal del Sant Ofici: se 'l subjectá á un rapidíssim procés, durant lo qual la víctima admirá á sos mateixos butxins, ab l' enteresa de son carácter. En va 'l conjuraren, baix amenassas de mort, á retractarse de sas opinións; en va li enviaren los primers teólechs de Roma pera convéncel de sas heretjias; Giordano Bruno resistí á totes las amenassas y sostingué, sense la menor abdicació totes sas doctrinas.

Lo dia 9 de febrer de l' any 1600 fou conduhit al palau del gran inquisidor y allí, en presencia dels cardenals, teólechs y familiars del Sant Ofici lo feren ajenollar á viva forsa, l' excomunicaren y 'l degradaren.

Vuit días després, lo 17 de febrer, fou conduhit ab gran pompa al Campo dei fiori, y cremat de viu en viu.

Italia y ab Italia l' humanitat lliure-pensadora acaba de erigirli un monument sobre 'l siti mateix del suplici.

Lo Vaticá fulminá per endavant son anatema, contra 'ls que, després de 289 anys de injust olvit, han honrat dignament la memoria del mártir de l' emancipació de la conciencia.

Tot inútil: L' acte de la inauguració ha sigut imponent, assistinthi una multitud inmensa: en ell hi ha figurat representació de més de 6.000 associacions, prop de 2.000 estandarts y cent bandas de música.

Per ordre del Papa s' han tancat totes las iglesias de Roma en senyal de dol.

Tant se val. La conciencia lliure, en creixent progrés, no necessita més altars que 'l monument de Giordano Bruno. Allá ahont s' alsaren las flamas de la foguera que 'l devoraren, s' alza avuy l' estatua del mártir, l' altar del lliure pensament, dintre de aquella Roma papal, avuy emancipada.

Y entre tant lo poder teocrátich, cada día més débil, lo poder teocrátich que no vol transigir ab un mártir de la humanitat y de la ciencia, transigeix, sempre que 'l cas se presenta ab los protestants, ab los cismátichs y hasta ab los mahometans, eviant distincions honoríficas als emperadors de Alemania y Russia, y fins al sultán de Turquia.

P. DEL O.

OTAS las miradas se fixan avuy en lo general Lopez Dominguez.

—¿Qué fara 'l célebre nebot del oncle, en los moments crítichs per que está passant la política?— se pregunta tothom.

Un dels seus intims tractava d' explicarho.

—Lo general té una gran afició á la cria de animallets, y als seus aucells, als seus gosos, als seus caballs los hi consulta sos més graves apuros. Donchs bé, avuy está indecis, perque per una part té un canari que refila la marxa real y per altra té un lloro que passa tot lo dia cridant «Viva la República.»

No dirá D. Francisco de Paula que nó ha entrat á Madrid ab tota la majestat imponent que correspon á sa elevada categoria.

Als dos días de serhi, descarregá una tempestat terrible, de trons, llamps y pedregada.

Als quatre días, un conato de terremoto.

No hi ha més: lo ciutadá benemerit ha acabat per convertirse en O terror dos elementos.

Lo dia de la pedregada van rompres gran numero de cristalls del edifici del Congrés, entrant l' aygua en la tribuna del president.

¡Pobre D. Cristino! No li faltava sinó aixó.
Que se li mullessin los papers.

L' altra nit vaig tenir un somni.

Anavan los conservadors pels quartels, á seduir á la forsa pública. Per últim, després de molts esforços lo graven treure alguns batallons al carrer. Estavan plens de entusiasme.

Pero tot de un plegat las tropas, en lloch de victorejar á n' en Cánovas, se posan á donar crits de «¡Viva Ruiz Zorrilla!»

D. Anton duya una tercerola, y plé de despit, anava á fer foc contra las forsas sublevadas. Arronsa 'l dil, s' abaixa 'l gatillo... y 'l Mónstruo cau á terra mort en sech.

Li acabava de sortit lo tret per la culata.

Pensament de un catalanista:

Se compren que á Madrit s' haja fet de moda la malaltia de la tenia.

Ja ja molt temps que la capital es la tenia d' Espanya. Aixís se comprén que menji tant y no s' engreixi.

Cada dia son més intimas y cordials las relacions de s cassolistas y 'ls martistas.

Ja vaig dirho desde 'l primer moment.

D. Cristino es á la Cassola.

Los gamacistas se separan de la majoria.

Y diuhen los fusionistas:

—Bon vent y barca nova.

Tenen rahó. Per caminar ab desembrás no hi ha res millor que despéndres de la carga inútil.

Los gamacistas durant la nova legislatura que ahir va inaugurar-se, pendrán asiento sota 'l rellotje del Congrés.

Per veure si toca l' hora de esmorzar ó de dinar...

Pero si es cert que la esperan, poden esperar sentats.

—Pero desventurats, li deya aquest dia á un fusionista A cada bugada perdéu un llenzol. L' un dia en Martos, l' altre dia en Gamazo... ¿Ahont aniréu á parar per aquest camí?

—Ja veurás, me va respondre: com que l' istiu s' acostia y á taula hi estavem massa estrets aném aclarint.

Sembla que 'l govern, en la impossibilitat de discutir los pressupostos, demanará que 'ls hi deixin plantejar per autorisació.

Y aixís, sense discutir-se, entrarem de plé á disfrutar las delicias de la nova contribució industrial.

No sembla sino que 'ls fusionistas s' hajan begut l' enteniment.

La sort s' empenya en ajudarlos, y ells inclinats sempre al suicidi.

Lo país aplaudeix que 's desfassin dels Martos, del Gamazos, de tota la impedimenta qu' entorpeix y des torba, y ells, del primer Déu te quart prenen clava sobre l' esquena del país la banderilla de la contribució sobre la renda. Y no cara á cara, sinó de traïdor... per medi de una autorisació.

Després, no cal que 's queixin si 'ls conservadors, los conjurats y tots los diables del infern s' aprofitan de las sévas torpesas.

Los conjurats per més que fassan, es impossible que s' arribin á entendre.

Martos, Cassola, Cánovas, López Dominguez no lo graran may concordar los seus actes dintre de una aspiració comuna á tots ells.

En una paraula: no tenen programa.

¡Y encare, programa ray!

Lo més trist, es que no tenen menu.

L' arcalde de Madrit va invitar á don Francisco á assistir á la corrida de toros del diumenje.

Y encare que la corrida va ser més que regular, es fama que 'l ciudatá benemerit va dir:

—¡Qué tē que veure aquesta corrida, ab las que 'm dona á mí la premsa de Barcelona!

L' empenyo del catalá ilustre en anar á Granada, 's comprén fins á cert punt.

Segóns bons informes, al assistir á la coronació de Zorrilla, ha anat á pendre vistas.

A fi de conjuminar, aixís que arribi á Barcelona, la seva coronació com á marqués.

Totas las personas que han assistit á la inauguració del monument á Giordano Bruno han sigut excomunicadas.

Pero son tantas las que per aquest motiu s' han fet acreedoras á l' anatema de l' iglesia, que al infern no queda ja un pam de siti pels que tenen de anarhi.

Casi bé no hi haurá més remey que destinar una part del diner de Sant Pere á la construcció de un nou infern.

Fa pochos dias, un periódich local publicava 'l següent anunci:

«PÉRDIDA.—Se suplica á la persona que haya encontrado unos dientes postizos con su montura, desde la calle de Escudillers á la calle Ancha, se sirva entregarla, etc., etc.»

¡Mirin que perdre la dentadura es ja tot lo que 's pot perdre!

Pero ¡qui sab! Potser era aqueixa la dentadura de un infelís conservador, que la duria á la butxaca, cansat de no ferla servir!

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NÚMERO.

1. XARADA.—Ca-na-lla.
2. ANAGRAMA-MUDANSA.—Tros-Cap-Cop-Sort.
3. TRENCA-CLOSCAS.—Un barber de pega.
4. CONVERSA.—Manel.
5. GEROGLÍFICH.—Déu es un ser sobrenatural.

Han endevinat las 5 solucions los ciudatans Jaume Gay, A. Simón y un Xaretlo; n' han endevinadas 4 Gallina Pelicana y M. N. A.; 3. Ay-nañó, Piripichio y Pere del sol; 2. Nasvidal, Práxedes y C.; y 1 no més un fill de Reus y Joan del tamborino.

ENDEVINALLAS

XARADA.

—Aquell jove sempre hu-dos y 'm penso qu' es per l' Elvira: miral ¿veus quants cops s' hi gira?... no 'n dupli, no, li fa l' os.

—Pues com que l' hereu Arbos á ella ahir va demanar y tres-quart se vol casar lo fastidian.

—¡Infelís!

—¿Y 't condols? D' eixos aixís s' amor es tot sens duptar

ANGEL DE LA GUARDA.

MUDANSA.

Un total un tot portá tan bonich y parlador que á casa 'l senyor rector tot seguit lo van comprar.

Mirin si parlava clar que fins un tot parodiava: mes un jorn que al balcó estava cridant á un municipal, caygué, aixafantlo un total qu' escapat per 'llí passava.

J. M. BERNIS.

TRENCA-CLOSCAS.

D. ANA TELLES METÓ.

REUS.

Formar ab aquestas lletras lo títol de un aplaudit drama castellá.

K. NOVAS DEL K. STELL.

GEROGLÍFICH.

Sia
IX ó N.º VIII
Popo
ATLEN
TTT

J. T. BAQUILA.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciudadans J. Solar, Un Gayarrista, Nasvidal Práxedes y C.ª, Un imparcial, Un lloro, un mico y demés, Cap cigrany, V. Vila Tinturé, Aguilera, Amadeo, J. Massaguer, J. Rubio y Bosch, R. Aíars Magre, y Faldilleta y C.ª.—Lo que 'ns envia no fa per casa.

Ciudadans Joseph Pep y C.ª, Marangi, Pepa Sistachs, Ocap Rasqueñ, Fructuós Grané, Inocent Porca, J. Alamany y J. Staransa:—Insertarém alguna cosa de lo que 'ns envian.

Ciudadá Ll. Salvador: Mirarem de complauré'l.—Destripador de Londres: No 'ns fa'l pes.—J. Gay: No tē necessitat de tornarho a enviar: ho guardém encare.—Dr. Tranquil: Lo sonet va bé.—A. Ribera: L' article es molt fluixet.—R. Roura: L' indole del article es tan grave que la seva publicació podria ocasionarnos un contracte: no tot lo qu' es veuítat se pot dir.—Un calala: Los versos no van; las xaradas, sí.—Orallze Uguedei: Los versos adoleixen de falta de facilitat y tenen moltíssims rips.—Pepet G. R.: Dispensi que no hém volgut ofendrel: io que varem dirli es fill de que 'ls seus treballs tenian tan escassa novelat, que 'ns semblava haverlos llegit, pero sense recordarnos ahont.—Lluís P. de J.: Gracias per la noticia.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

D. FRANCISCO Á GRANADA.

Per falxendero y solemne — 'l marqués de la corona; — per moixigangas, Granada — y per deutes Barcelona.